

ISAAC WILLIAM (1999, חרטום, סודן)

ציירתי בן אדם משחק כדורסל, כי אני רוצה להפוך לשחקן. אני הקפטן של נבחרת הכדורסל בבית ספר. אנחנו נוסעים ומשחקים מול בתי ספר אחרים ואני אוהב את זה מאוד. באוגנדה אנחנו מתמקדים בלימודים ולא בכשרון, ולכן אני פשוט אמשיך לשחק תוך כדי הלימודים שלי - יהיה לי זמן חופשי. הגעתי לישראל ב-2008. גרתי באילת עם אמא שלי, אבא שלי ואחותי. הלכתי לבית ספר נוף אילות. היום הראשון שלי בישראל היה מאוד מרגש, ראיתי כל כך הרבה דברים חדשים ואנשים חדשים והייתי מאוד מסוקרן.

אהבתי לגור בישראל, החיים היו די טובים ופשוטים - לומדים כל יום דברים חדשים ופוגשים אנשים חדשים, ואנשים אדיבים. אני מתגעגע לחברים שלי, לבית שלי ולחיים שלי שם, הייתי מאוד שמח. החיים שלי באפריקה די קשים, הם לא טובים כמו שהיו בישראל. אין לנו כאן חופש לעשות כרצוננו או להגשים את החלומות שלנו. בבית הספר למשל, ממש למלחיצים אותנו וגורמים לנו לעשות דברים שאנחנו לא רוצים לעשות - לקום בשלוש לפנות בוקר, ללמוד עד שש בערב. בישראל הייתי אולי הופך להיות שחקן כדורסל ומתמקד בזה.

עזבתי את ישראל ב-2011, ההורים שלי אמרו לי שהם רוצים לראות את ההורים שלהם. הם אמרו לי באותו יום שאנחנו עוזבים והייתי מופתע ומאוד כעסתי והייתי צריך להיפרד מכל החברים שלי. היום האחרון שלי בישראל היה עצוב, כי ידעתי שאני הולך מאוד להתגעגע לחברים שלי.

נסעתי עם ההורים שלי לדרום סודן, אבל מהר מאוד המשכנו לצפון סודן לחרטום, שהייתה הרבה יותר בסדר מדרום סודן, זה יותר מפותח. נשארתי שם שלוש שנים והלכתי לבית הספר. ואז עברתי לאוגנדה עם אמא שלי ועם אבא שלי, אבל הם כבר חזרו לדרום סודן. אני אוהב להיות באוגנדה כשאני בחופשה, אבל במהלך שנת הלימודים אני לא אוהב את זה, זה יותר מדי מלחיץ. במהלך חופשות אני הולך לאנטבה, יש לי שם משפחה. הפעם האחרונה שראיתי את ההורים שלי היתה ב-2017. בעוד עשר שנים אני לא יודע איפה תמצאי אותי, אבל אני מקווה לשחק כדורסל בארה"ב.